

*Fra Tony Blair hentede Anders Fogh Rasmussen **kontrakt-politikken**. Den skulle genskabe tilliden til politikerne, men gjorde det stik modsatte.*

LØKKE PÅ KONTRAKT

Niels Krause-Kjær

I SOMMEREN 2009 GAV jeg statsminister Lars Løkke Rasmussen et tilbud.

Tilbuddet blev leveret i forbindelse med en længere samtale på Marienborg i anledning af en portrætbog om ham, som jeg på det tidspunkt arbejdede på.

Jeg tilbød, at han kunne bruge min bog til at droppe kontraktpolitikken. Jeg tilbød ham en platform til at rive den aftale med vælgerne itu, som Anders Fogh Rasmussen ti år tidligere indgik, da han indledte sit stormløb mod Statsministeriet og efterfølgende i et af Danmarkshistoriens voldsomste opsving delte milde gaver ud pr. kontrakt. Min belønning for at levere scenen til Løkses aflysning af kontraktpolitikken var naturligvis, at jeg kunne sælge nogle flere bøger. Ud over gevinsten til egen privatøkonomi, som i øvrigt er en del af kontraktpolitikkens ånd, så kunne portrætbogen om Løkke på den måde også blive bogen, hvor et lille stykke historie ville blive skrevet:

Her sluttede kontraktpolitikken.

Det skulle være min lille gevinst. Et ydmygt komma i den politiske Danmarkshistorie.

Lars Løkke afslog.

Hans afslag var lige så venligt og indirekte som tilbuddet. Pakket ind i en masse ord, sætninger, mellemregninger og rundkørsler, der helt som planlagt ikke gav nogen dybere mening, da jeg efterfølgende læste båndudskriftet.

Selvfølgelig sagde han nej. Lars Løkke Rasmussen havde ingen indflydelse på portrætbogen. Han anede ikke, hvilken indpakning et eventuelt kontraktstop skulle ligge i.

Man skriver ikke under på en kontrakt, hvor der kun er plads til en enkelt underskrift.

Og da slet ikke, når man er statsminister.

Reelt set var kontraktpolitikken på det tidspunkt dog om ikke død, så døende. Men inden da nåede den at ødelægge og hærge sig gennem det politiske landskab på en måde, som kan få konsekvenser også i de kommende år.

På en måde indledte Anders Fogh Rasmussen ufrivilligt selv aflivningen. Ikke med sine evige forsikringer om, at han ville blive i dansk politik og ikke agtede at søge nogen international toppost. Det var løgn fra første færd, men hans løfte om at forblive statsminister kan næppe kaldes en politisk indgået kontrakt. Mere kontraktbrud var der i Foghs forsikring dagen før folketingsvalget i 2007: at skattestoppet stod fast, og at vælgerne med en rød regering risikerede en skattekommission, hvor „alt ville være i spil“. Som bekendt kom der umiddelbart efter folketingsvalget i 2007 en skattekommission, hvor alt var i spil – med efterfølgende skattereform og en de facto aflivning af skattestoppet.

Kontraktpolitikken fungerer derfor i dag blot som en besværgelse for de sidste dages hellige og et postulat på linje med Komiske Ali – Saddam Husseins propaganda-minister, der under Irak-krigen for åbent kamera påstod, at de tapre irakiske styrker var ved at drive de feje imperialistiske hunde på flugt – alt imens amerikanske grana-ter regnede i baggrunden.

Alle kan se, at den er død.

Enkelte fundamentalister forsøger en genoplivning, men reelt er det naturligvis slut.

Og hvis Løkke ikke var endeligt klar over det den dag på Marienborg, så har hans politiske gerninger siden da vist, at det er tilfældet.

Vælgerne har således ikke nikket ja til bankpakker, frigivelse af SP-opsparing, rækken af besparelser i Den Store Genopretningsplan, herunder nedsættelse af dagpengeperioden fra fire til to år. Måske har vælgerne faktisk sagt